

קונטרס

שיחות
קודש

בהר תשפ"ב - גליון ק'

שיעור בספה"ק 'מאור עינים'
ד"ה אנכי בא

החוכרת נתרם לעילוי נשמת הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל
נלב"ע ערב ראש השנה תש"פ

....

השיעורים נכתבו בלשוננו הבהיר בטוטו"ד של כ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן
הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

...

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות למכון נתיבות החסידות

....

להארות והערות אפשר לפנות:
בטל: 0527673016 או במייל: 5701555@okmail.co.il

עימוד ועיצוב ע"י

שיעור א'

הקב"ה רוצה רק להיטיב לך, יש טוב ויש לחפש את הטוב, לפני בריאת העולם היה רק טוב בלי שום רע כלל, ועכשיו צריכים לפרסם את הטוב בעולם שזה ע"י הכאב והמעבר שאדם עובר בזה מפרסמים ומגיעים להקב"ה. ועכשיו מגיע הסיבה השנייה למה בראו את העולם שזה כי אין מלך בלא עם, עם הוא מלשון גחלים עוממות, כלומר הקב"ה היה חייב לצמצם את עצמו כדי שיהא בורא ונברא ולכן צמצום אורו יתברך.

הקב"ה צמצום את עצמו כדי שיהא בורא ונברא

הקב"ה בהתחלה היה בונה עולמות ומחריבן וכן עשה כמה פעמים עד שברא את עולם העשייה, בהתחלה היה אצילות ואחרי זה בריאה יצירה ואחרי זה עשייה ואז אמר לעולמו די, א"כ מצד אחד יש מציאות של בורא ונברא דהיינו הנברא לא מתבטל לבורא המוגבל לא מתבטל לאינו מוגבל, ומצד שני אפילו שיש מציאות של צמצום עדיין יש מציאות לראות את הקב"ה בכל מקום ובכל זמן,

בכל כאב צרכים לדעת שדרך הטוב להיטיב

איתא במאור עינים (ד"ה אנכי בא). הקטע הזה הוא יסודי מאוד לפי הדרך. אדם עובר לפעמים כאב או מעבר, עבודת האדם הוא לדעת שזה מאת הקב"ה והוא נותן לך כוח לעבור את זה, ודרך הטוב להיטיב. מושכל ראשון של אדם קופץ לו הרגשות והוא לא מוכן לחשוב על הקב"ה, אבל אחרי התבוננות אדם צריך לדעת שזה מאת הקב"ה ודרך הטוב להיטיב והוא רוצה לעשות לך רק טוב. והוא נותן לך את הכוח לעבור את זה והוא רוצה למנף אותך למקום כזה גבוה שלא הייתי יכול לעבור אותו בלי הכאב והמעבר הזה.

דרך הטוב להיטיב ואין מלך בלא עם

יש שתי סיבות למה הקב"ה ברא את העולם, דבר ראשון עולם חסד יבנה דרך הטוב להיטיב, בכל מקום שאתה פוגש את הקב"ה הוא נמצא שם כדי להיטיב לך, כי טוב ד' לכל ועולם חסד יבנה וממילא

החיות שלנו מגיעים מאת הקב"ה. ואדם צריך לתת להקב"ה גם המחשבה גם הדיבור וגם המעשה, **השפ"א** מוסיף שגם הרצון צריכים לתת להקב"ה, וכמה רצון הוא שלנו וכמה הוא מאת הקב"ה זה לא משנה לנו כלל, אבל צריכים שגם הרצון לרצות הקב"ה נותן ולנו נשאר רצון קטן מאוד שאת זה אנחנו נותנים מצד עצמינו.

רק על ידי הסיבות אפשר להגיע להקב"ה

וברגע שאדם נותן את הרצון להכיר את הקב"ה על זה הוא כבר מקבל שכר ואז דרך הטוב להיטיב. וכל זמן שאדם לא ישמע את הטוב שיש בכל דבר לא מתחיל המהלך הזה כלל. כי אדם קרוב אצל עצמו ואין לו כוח ומציאות מצד עצמו לראות את הטוב והוא יראה רק את הרע, אבל ברגע שהקב"ה שולח לך סיבה אז הוא יכול לשמוע שזה לא מציאות אלא סיבה ודרך הטוב להיטיב ובזה לבד הוא עלה על המסלול, א"כ צריכים לדעת בכל מעבר וכאב שהקב"ה הוא הכי טוב והוא נותן לך את הכוח לעמוד שם והוא רוצה למנף אותך להביא אותך למקום שלא יכולתי להגיע בלי זה.

כלי עב הענן לא היה מציאות לשמוע את הקב"ה

אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי וגו'. הקב"ה צמצום את עצמו בצמצום אחרי צמצום עד שזה מגיע אלינו הוא כבר נמצא כאן בעב הענן שאז

ואז מגיעים לאין מלך בלא עם, ואז דרך הטוב להיטיב.

אדם שרק מקבל יש לו טענות

הרמח"ל מסביר שדרך הטוב להיטיב, אבל לתת לך טוב בלי שיהיה לך תפקיד לטוב אז בהית לאסתכולי באפיה, אדם שרק נותן לשני בלי לקבל ממנו אז תמיד יהיה לך עוד טענות עליך ולא משנה כמה שתתן לו, הירח רק קיבל מהשמש ועוד היה לו טענות שאין שתי מלכים משתמשין בכתר אחד. אבל השמש שרק נותן כל הזמן אין לו זמן לתלונות כלל. אבא שלא ייתן לבן שלו ללכת לבד ויעשה חיבוק דוב אז הוא לא ילמד אף פעם ללכת לבד, והוא לא יתפתח כלום. וברגע שנותנים לך תפקיד וע"ז אתה מקבל שכר זה משהו אחר לגמרי. א"כ הקב"ה היה חייב לתת לנו תפקיד שלא יהא מצב של בהית באפיה.

עבודת האדם למצוא את הקב"ה בצמצום

ומה התפקיד, אלא הצמצום שהקב"ה עשה לנו ועכ"ז אנחנו נלחמים לשמוע את הקב"ה ולראות אותו בכל דבר זה התפקיד שלנו בעולם, דהיינו מצד אחד הקב"ה הכניס בעולם שאדם יחשוב כאילו הוא זה שעושה ומנהל ועושה כל דבר, אבל אדם צריך לעבוד על עצמו ולראות שלא הוא עושה אלא הקב"ה עושה ונותן לו, וצריכים לעשות כזה התבוננות עד שמגיעים לראות שכל

מחבר את עצמו להקב"ה הוא מרים את כל הבריאה שנבראה מלפניו, כי העיקר הוא ומלאה הארץ דעה את ד', עשה מצות אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות עשה עבירה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה.

**כל אחד יש לו אחריות על
מחשבה דיבור ומעשים שלו**

הפרי הארץ מסביר בשבילי נברא העולם, כל אחד יש לו תפקיד לפרסם את הקב"ה בעולם, וכל אחד מפרסם אותו בצורה המיוחדת שלו, ולכן לא כתוב ואמרו ביום ההוא רק ואמר ביום ההוא כי כל אחד יש לו את הדרך המיוחדת שלו לפרסם את הקב"ה בעולם, ואם אדם לא מפרסם את הקב"ה בדרך שלו אז משיח עוד לא יכול להגיע עד שכולם יפרסמו את הקב"ה בעולם בדרך המיוחדת שלו, וכמו אות שאם חסר אות אחת בתורה אז כל התורה פסולה, אותו דבר כל אחד יש לו אחריות לשמוע ולחיות עם הקב"ה, ולקחת אחריות על המחשבות שלו ועל הדיבור שלו ועל המעשים שלו לדעת שהוא חלק מכל העולם, וזה היה דרך הבעש"ט בכל דרכיך דעהו נותנים לך דרך שדרכו אתה צריך להגיע להקב"ה.

**החיבור שלנו עם הקב"ה
הוא במידות**

עד עכשיו אנחנו יודעים שהקב"ה נמצא בתוכינו, אבל איפה החיבור בין הקב"ה לבין בני ישראל, אלא אדם מורכב

לא רואים אותו כל כך, והסיבה שהוא עשה כן הוא כי אין מלך בלא עם, וגם בעבור ישמע העם בדברי כדי שאתם תוכלו לשמוע אותי. ובלי העב הענן לא היה כאן שום מציאות לשמוע את הקב"ה ולא היה מציאות של בורא ונברא כי כולם היו בטלים מיד להקב"ה ולא היה מציאות של מלך ועם. העולם נברא כי דרך הטוב להיטיב ואין מלך בלא עם.

**הקב"ה הכניס את עצמו
לתוך העולם הזה**

הנה עשרת הדברות מתחיל באנכי גו'. ודרשו רבותינו ז"ל **אנא נפשי כתבית יהבית.** אדם צריך לדעת שבכל דבר ובכל מקום יש שם חיות מאת הקב"ה. **השם ב"ה שהוא אין סוף, צמצם את עצמו כביכול. והקטין בכדי שיוכל לשכון בתוכינו, שאנחנו בני גבול.** והקב"ה הוא אינו גבול כלל. **וכביכול את נפשיותו נתן בתוכינו,** הקב"ה הכניס את עצמו לכאן כי אנחנו חלק אלוקי ממעל, וזהו **נפשי כו' יהבית.** שנתן את עצמו כביכול בתוכינו.

**אדם שחי עם הקב"ה יכול
להרים את כל הבריאה**

כל הבריאה נבראה ישירות מהקב"ה חוץ מאדם שקודם ברא הקב"ה גוש עפר ואחרי זה הכניס בו רוח חיים. וגם הקב"ה ברא את האדם בסוף בערב שבת, נכון מצד אחד אדם נברא הכי בסוף ומצד שני אדם יש לו חלק אלוקי ממעל ממש ויש לו משהו מעל כולם, וברגע שאדם

בעולם, ואפילו שאני לא רואה את זה צריכים להאמין בזה.

עבודת האדם הוא דווקא בקטנות המוחין

וכל ההנהגה הישראלית הוא דווקא בקטנות המוחין ודווקא בהסתלקות המוחין, כי המידות עובדים גם אז והם מגיעים ממוחין והם מאין סוף ב"ה, ואפילו שאתה רואה רק את החיצוניות אבל יש לך את אמונה שלית אתר פנוי מיניה, ואם הקב"ה לא היה שם זה לא היה קיים כלל, וזה ואהבת לראות את הטוב בכל דבר וזה נקרא ואהבת, שלא יהא לבך חלוק על המקום כי המקום הזה הוא של הקב"ה, וברגע שאדם חי עם הקב"ה ממילא רואה את הטוב בכל דבר ואז זה ואהבת, וזה עבודת האדם וכל ההנהגה הישראלית בזה העולם.

האש הלבן לא יכול להיות בלי האש השחור

ואיתא בגמרא ולדבקה בו. להגיע להקב"ה הוא רק ע"י שאדם יודע שדרך הטוב להיטיב ואין מלך בלא עם. **איך אפשר לדבק, כי הוא אש אוכלה, אכל כל אשין דעלמא.** שהוא אש האוכלת כל האישים, וא"כ איך אפשר לבשר ודם לדבק באלוקי כזה. אלא האש הגשמי המוחש הוא לא מה שאנו רואים כי יש בתוכו יש שממי שזה מחיה את האש הגשמי ואז אש אוכל אש, באש יש הכי למטה חלק שחור ומעל זה תכלת ואחרי זה אדום ומעל כולם

מגוף ונשמה, הנשמה לבד מורכב מנפש רוח ונשמה ועשר ספירות, אבל כמה שאדם יותר קרוב להקב"ה הוא יותר מתבטל ואין לו מציאות בפני עצמו, באצילות שם זה כולו אין ואין שם מציאות של ישות כלל, בשביל הקב"ה אצילות הוא יש כי לעומת האין סוף הוא ישות בפני עצמו אבל בשבילנו הוא אין ממש, א"כ החיבור שלנו עם הקב"ה הוא רק במידות, אדם יכול לחשוב ולדבר ולתכנן מהקב"ה אבל זה כלום זה רק דיבורים, ואיך אפשר להיות אחד עם הקב"ה הלא הוא אש ואש אוכלה הוא, אלא הדבק במידותיו.

מושכל ראשון מאיליו נמשך אל החיצוניים

מידות זה נקרא שמתעורר אצלך מידה כגון מידת חסד, אבל היות שהקב"ה עשה צמצום אחר צמצום א"כ עד שזה מגיע אלינו הוא כבר משובש לגמרי ויורד במצב של טוב ורע, ואז כל הרגשות עולים ואז אדם לא יכול לשלוט על עצמו, ובאמת מושכל ראשון אדם צריך לדעת מאיליו נמשך אל החיצוניים, ועבודת האדם הוא למצוא את הפנימיות בכל דבר ושם ואתה מחיה את כולם, וכמו שאמרנו **מהשפ"א** שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד, יש אחד שזה רק הקב"ה וזה פירוש הפשוט, ויש אחד הכוונה הוא שבכל דבר שאתה מסתכל אתה רואה שם את הקב"ה שהוא אחד יחיד ומיוחד, ואין מקום בעולם שאין שם אחד ואין שום דבר נפרד

שולח את העני לבקש צדקה, והוא שולח את האדם לאדם והוא מחיה אותו, והוא שולח מישהו שיכעיס אותו, וברגע שאדם מכניע את עצמו בכל דבר כנ"ל בזה הוא מעדן את הנפש שלו והופך את החומר לצורה, וזה נקרא לדבקה בו. אברהם כבר עבד את הקב"ה בכל מיני הזדמנויות שונות עד כשהגיע לאור כשדים כבר היה לו את הכוח לעמוד שם מול היצר הרע, וכן כל אחד יש לו את האור כשדים שלו באופן אישי, אדם שלא יודע איך לשלם את חשבון חשמל שלו זה בשבילו מצב של אור כשדים, אדם שחי בטבע יכול להישרף שם ויכול להתעלות משם.

רבי עקיבא התחיל עבודה שלו הרבה לפני שנהרג

וכן רבי עקיבא היה מסרקים את בשרו במסרקות של ברזל עד שיצאה נשמתו באחד. לכאורה האם אדם יכול לעמוד בכאלו יסורים גדולים מאוד, אלא מסביר ר' אשר שזה לא התחיל שם אלא הרבה לפני זה, לפעמים משהו קטן לא מסתדר לי או מישהו אומר לי מילה שאני לא אוהב בדיוק, זה האור כשדים הפרטי שלך, וברגע שאדם חי שזה מאת הקב"ה והוא רוצה רק להטיב לנו, וברגע שכבר עבד על עצמו כל החיים שלו אז מסרקות של ברזל כבר לא כאב לו כלל, ורק אמר אז כל ימי הייתי מחכה מתי אני מגיע להדקה הזאת להיות אחד עם הקב"ה באחדות גמור, וזה נקרא הדבק במידותיו.

יש אש לבן שהוא מחיה בעצם את כל האש, אבל החלק הלבן לא רואים אותו כלל, אבל האש הלבן לא יכול להיות בלי האש השחור, כלומר לפני זה האש אמור להישרף לגמרי וע"ז יכול להגיע אש לבן, א"כ שהקב"ה הוא אש אוכל אש איך אתה רוצה שנהיה אחד עם הקב"ה.

כל אחד יש לו את האור כשדים שלו

ותירץ, הדבק במידותיו. וקשה, הרי כתיב ולדבקה בו, ולא במידותיו. אלא ר' אשר היה מסביר שאברהם אבינו הסתובב בעיר כשדים ובער לו שם ונלחם לשמוע את הקב"ה, אותו דבר כל אחד כשעולה סערות רגשיות אז הוא בעיר כשדים, וכשאדם נמצא בסערה אז הוא בוער מאוד, ואדם הרי מורכב מגוף ונשמה והשריפה הזאת יש לו כוח להפוך את הגשמי לרוחני את החומר לצורה ואת הגוף לנפש, וא"כ כל פעם שמתעורר אצלך מידה אז צריכים לדעת שבתוכו יש חיות מאת הקב"ה ודרך הטוב להיטיב ואיך מלך בלא עם.

אברהם אבינו התחיל עבודה שלו עוד לפני אור כשדים

ואז מרוויחים דבר ראשון דביקות בהקב"ה, דבר שני שהחומרי נהיה רוחני, ואפילו שהמידות עולים אבל אדם נמדד בכיסו בכוסו ובכעסו שזה עניין של מידות, ואדם צריך לדעת שהקב"ה הוא

השם להטיב לנו, אי אפשר לנו לקבל רוב טובה, כי היינו בטלים ממציאות, מחמת שהוא אין סוף ב"ה. ומדרך הטוב להטיב, ואם לא היה מגלה טובו לנו על ידי בריאות העולם, איך יתקרי רחום וחנון וארך אפים. יתכן שזה נמצא בכוח אבל בפועל לא יהיה מי שיגלה את זה, ומשום הכי היה הקב"ה חייב לצמצם אורו יתברך כדי שיהא בורא ונברא.

הקב"ה היה חייב לצמצם
כדי שיהא בורא ונברא

וי"ל, כי הנה השם ב"ה אין סוף. והוא ברא את העולם כי דרך הטוב להיטיב וגם אין מלך בלא עם, אם הקב"ה הוא אין סוף ויברא אין סוף אז לא יהיה מי שיפרסם את הקב"ה ולא יהיה בורא ונברא, והנה, דרך הטוב להטיב. ואם בא

שיעור ב'

מחובר בנקודה של רחום אז הוא מחובר להקב"ה.

צריכים לחבק את הכאב כי בתוכו יש טוב

אבל הקושי שלנו הוא כי מאיליו נמשך אל החיצונים ומיד אדם רואה רק את הרע ולא את הטוב שבכל דבר, מיד רואה רק את החיצוניות ולא את הפנימיות שזה טוב הגמור, ולזה צריכים התבוננות והפנמה לראות את הטוב בדבר, צריכים לחבק את הכאב כי בתוכו יש טוב, הכאב הוא מהחיצוניות ולא מהפנימיות כי שם הוא כולו טוב, אבל טוב לי כי עיניתי למען אלמד חוקיך אני יכול להגיע להקב"ה ולראות אותו רק ע"י העינוי.

צריכים להגביר ימין על שמאל

וי"ל, כי הנה השם ב"ה אין סוף. הקב"ה מצד אחד הוא אין סוף ושם יש את כל המידות ביחד, אלא כשעלה ברצונו הפשוט לברוא את העולם אז היה עולם חסד יבנה, וממילא דרך הטוב להטיב וממילא הקב"ה רוצה רק להיטיב לנו.

דווקא על ידי המידות אפשר להגיע להקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה אנכי בא). דברנו אתמול שכתוב בגמרא ולדבקה בו. אבל לכאורה הלא הקב"ה הוא אש אוכל אש ואיך אפשר לידבק בו, אלא הדבק במידותיו. אבל לכאורה הרי כתוב ולדבקה בו ולא במידותיו ואיך אומרת הגמרא לדבק במידותיו.

אדם שחי עם הקב"ה יהיה לו כוח להתמקד להיות רחום

אלא אדם צריך לדעת שכל דבר שיש בעולם הוא כבר משובש טוב ורע, בכל דבר רע יש בו טוב ובכל טוב יש בו רע, וכל זה כאן למטה בעולם הזה אבל אצל הקב"ה למעלה שם מאתו לא תצא הרעות והטוב, א"כ מה הוא רחום ברגע שאתה חי שכל דבר שיוּרד מלמעלה הוא ברחום אפילו שלי נראה אחרת, אף אתה תהא רחום יהיה לך כוח להתמקד ולראות רק טוב בכל דבר, וברגע שאדם

אבל כדי שיהא מצב של בורא ונברא ואין מלך בלא עם ממילא היה חייב לעשות צמצום.

מטרת הבריאה לא הייתה לחדש עניין החסד

כי הנה יסוד זה, שעיקר הבריאה בכדי שיוכר טובו בפי בריותיו, א"א לומר הכוונה בזה, שמטרת הבריאה היתה לחדש ענין החסד, שהרי, **בוודאי כל הנמצאים והנבראים בעולם, היה בכוחו, ומעצמותו, כבר קודם שנברא העולם.** ולכאורה בשביל מה ברא את העולם, אלא כי אין מלך בלא עם, הזוהר הק' משתמש הרבה עם הלשון שברא את העולם בגין דישתמודעון ליה.

עיקר בריאת העולם כי איז מלך בלא עם

איתא בליקוטים: ידוע שהקב"ה ברא העולם בגין דישתמודעין ליה, כי מעצמו אין צריך לבריאת העולם, כי הוא בתכלית השלימות מעצמו, רק שמטבע הטוב להיטיב, ורצה לעשות חסד עם כל היצור, שנכיר גדלו וחסדו, ואין בזה שינוי לגבי הקב"ה מה שנתחדש העולם, כי הכל היה כמוס בו יתברך. כנאמר אדון עולם אשר מלך בטרם כל יציר נברא, היה גם כן בחינת מלך בעצמו וכוחו, כי הכל כמוס בו יתברך מה שאחר כך יצא לפועל. והעיקר שהקב"ה ברא את העולם הוא בשביל שמו נקרא כי מלך בלא עם, ולעת נעשה בחפצו כל איז

החסד הוא בצד ימין, ומשום הכי בשו"ע יש הרבה הלכות על צד ימין לפני צד שמאל כדי להגביר את החסד על העולם, וצריכים להיכלל את השמאל בימין, ומשום הכי הקשירה הוא ביד ימין, ויש לנו בסדר ההשתלשלות ימין ושמאל, שזה חכמה חסד ונצח הם תמיד בימין, וכל בכל מידה תמיד יתחילו עם חסד שזה ימין, כלומר צריכים לשמוע חסד שבגבורה, נכון שכל דבר יורד אליך משובש אבל בסופו של דבר צריכים כל דבר להחזיר להקב"ה ולשמוע שם את החסד שיש שם. א"כ בהתחלה זה לית מחשבה תפיסה ביה כלל ולית ליה מגרמיה כלום, אבל בכל דבר יש חסד.

פלא הבריאה הוא שהקב"ה ברא יש מאין

והנה, דרך הטוב להטיב. אבל אם הקב"ה יביא לנו את החסד בהפשטה גמורה לא יהיה לנו מציאות בעולם, **ואם בא השם להטיב לנו,** בלי הלבושים ובלי הצמצומים, אז אי אפשר לנו לקבל רוב טובה, כי מכל אין סוף נהיה עוד פעם אין סוף. וזה ומפליא לעשות שזה פלא הבריאה שהקב"ה שהוא אין סוף ברא יש וגבול. כי היינו בטלים ממציאיות, מחמת שהוא אין סוף ב"ה. ומדרך הטוב להיטיב, ואם לא היה מגלה טובו לנו על ידי בריאות העולם, איך יתקרי רחום וחנון וארך אפים. אבל אינו הכוונה שלפני זה ואחרי זה היה משהו אחר, כי הקב"ה היה הווה ויהיה אצלו זה אותו דבר,

אצל הקב"ה הכוח והפועל הם אותו דבר

א"כ באמת גם לפני בריאת העולם כבר היה הכל כי הקב"ה היה הווה ויהיה וברא את העולם רק כדי שאנחנו ג"כ נכיר בהקב"ה. אצל הקב"ה הכוח והפועל זה אותו דבר, אבל אצל האדם הפועל הוא הרבה יותר מהכוח. **כי הוא היה הווה ויהיה, הכל שווים אצלו, הן מה שיצא מכוח אל הפועל, והן מה שהיה בכוחו קודם שנברא.** ורק אצל האדם שם יש אתמול היום ומחר. עולם שנה נפש, בעולם אם אני כאן אני לא שם, בשנה אם עכשיו זה היום זה לא אתמול או מחר, ובנפש אני זה לא אתה. אבל בשורש אני ואתה זה אחד. ובזמן שם אין זמן כלל, וכמו שאמר הרה"ק **מוויטעבסק זי"ע** שאצלו כבר יש בחינת משיח. וכן בעולם יהודי מתפלל שאיפה שהוא נמצא בעולם והמוח שלו נמצא בירושלים. וכמו שאמר **הבעש"ט הק'** איפה שהמוח שלך נמצא שם אתה נמצא. וברגע שאדם חי עם הקב"ה שם זה מקור הרחמים שם אתה נמצא בירושלים ושם אתה נמצא עם כל אחד ואחד.

עיקר בריאת העולם היה כי אזי מלך שמו נקרא

הן מה שיצא מכוח אל הפועל, והן מה שהיה בכוחו קודם שנברא. והיה מלך על כל הנמצאים בכוחו. א"כ למה הקב"ה ברא את העולם, אלא **לעת נעשה בחפצו כל, אחר שיצא מן הכוח אל העשייה, שברא**

מלך שמו נקרא, רצה לומר, שעתה אחר הבריאה שמו נקרא מלך בהתגלות מה שהיה תחילה בכוח. ואחרי ככלות הכל לבדו ימלוך נורא, שהוא אחר שיחזיר אל ההתהפכות כטרם הבריאה. ואצל הקב"ה היה הווה ויהיה זה אותו ואצלו אין שום שינוי וגם לא יהיה, ורק אצל הקב"ה שם יש שינוי שמקודם היה בכוח ועכשיו בפועל ממש.

אצל הקב"ה אין מצב שהיה גזירה ומבטלים אותו

וזהו אדון עולם אשר מלך בטרם כל. הקב"ה כבר היה מלך לפני בריאת העולם כבר היה חסד בעולם גם לפני זה, אלא היות כי מדרך הטוב להיטיב ואין מלך בלא עם וממילא ברא את העולם, **כי אצל השם, הוא שווה, מה שבכוחו, ובמה שיצא מכוח אל הפועל.** כתוב אפילו חרב מונח על צאורו אל יתייאש עצמו מן הרחמים. לכאורה באיזה מצב אנו אוחזים לפני הדין או אחרי. אבל להנ"ל זה לא משנה כלל, כי רק אצל האדם יש מציאות של דין ויש מציאות לבטל את הדין, אבל אצל הקב"ה כבר אותו דבר ולא משנה אצלו לפני או אחרי, וברגע שאדם חי אחד עם הקב"ה אפשר לבטל כל גזר דין. וברגע שאדם חי עם הקב"ה שהוא אין סוף ב"ה שם היה הווה ויהיה זה אותו דבר וממילא אל יתייאש עצמו מן הרחמים. א"כ רק בעולם הגשמי יש היה והווה ויהיה אבל למעלה הכל אחד.

לקבלו. וזהו שנקרא מידות. בכל מידה ומידה שמוודד לך, הקב"ה מדד כל אחד לפני זה האם הוא יכול להכיל את הקב"ה או שהוא לא יכול, הקב"ה נותן לכל אחד עוצמות לפי הכוחות שלו, אדם בכל מה שעובר הוא צריך להאמין שזה מאת הקב"ה והוא נותן לו את הכוח לזה והוא רוצה למנף אותו למקום הרבה יותר גבוה שלא היה יכול להגיע בלי זה. ובכל פעם שאדם מתחבר לטוב הוא הופך את החומרי לרוחני, פעם ראשונה זה קשה מאוד והקב"ה חייב לסייע אותך, ובפעם השנייה יש לך כבר כוח מפעם הראשונה וכן הלאה. כי בפעם השנייה יש לך כבר זיכרון מהחומרי מפעם הראשונה וממילא יותר קל לך להגיע להקב"ה.

עבודת האדם הוא לכל החיים

אבל צריכים לדעת שזה עבודה לכל החיים והרע לא ילך ממך אף פעם, וכמו שאותו זקן אמר אם אני קם בבוקר וכבר לא כואב לי שום דבר סימן שאני כבר לא חי, וממילא יש לנו עבודה כל הזמן, אלא ההבדל הוא כמה זמן לוקח לך להפוך את הרע לטוב, בהתחלה זה לוקח המון זמן ועם הזמן זה נהיה יותר מהר, וככל שנכנסים יותר לעבודת השם מזהים מיד עבודה שבכל דבר. וכמו שר' אשר היה אומר אני נופל ואתם נופלים, אלא אתם יכול לקחת לכם שבועיים עד שתחזרו למצב הקודם, ואני לרגעים תבחננו ומיד אני חוזר בחזרה.

את הכל בחפצו. אזי מלך שמו נקרא, שגם אנו הנבראים הנמצאים בעולם העשייה קוראים אותו מלך. וזהו עיקר המטרה בבריאה. שיכול השם ב"ה להנהיג מידותיו הטובים אתנו, להראות רחמנותו, וחנינותו, ואריכת אפיו.

הקב"ה רוצה שנחפש אותו בעולם הזהסתר

הקב"ה בכוונה מסתיר את עצמו. ידוע הסיפור **שהרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז זי"ע** שיחק מחבואים בבית סבו **הבעש"ט הק'** וחיכה מתחת לשולחן הרבה הזמן ולא חיפשו אותו. ומיד התחיל לבכות. שאל אותו הבעש"ט הק' למה אתה בוכה. ענה הילד אני מחביא את עצמי מעל לחצי שעה ולא מחפשים אותי כלל. התחיל הבעש"ט הק' לבכות ביחד איתו ואמר גם הקב"ה כבר מסתיר את עצמו כמה אלפי שנה ואף אחד לא מחפש אותו כלל. וזה כוונת הקב"ה בבריאה נכון שיש כאן עירוב טוב ורע אבל אני רוצה שאתה תחפש אותי כאן בתוך העולם.

הקב"ה נותן לנו עוצמות לפי הכוחות שלנו

והנה, כדי שנוכל לקבל את מידותיו הטובים, אם הקב"ה היה נותן לנו בהפשטה אז אנו לא היינו קיימים כלל, **שלא נתבטל ממציאות, מחמת שהוא אין סוף. לכן, צמצם את עצמו כביכול, את טובו, במידה לפי ערך כוחנו, שנוכל**

שלא חי עם הקב"ה אז זה לא היה כלל. וזה מה שאמר רבי זושא אני לא יודע על מה אתה מדבר וזה פשוט לא היה.

הפנימיות מתחדש כל לילה

הקב"ה מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אבל לא שהחיצוניות מתחדש ולא החומרי, אלא הרוחניות והצורה והאמונה והפנימיות זה מתחדש כל הזמן, בכל יום יהיו בעיניך כחדשים זה הולך על הפנימיות, ואפילו שאדם לא קם היום בבוקר אולי מחר זה יקרה כי כל יום יש חיות חדש ועד יום מותו תחכה לו, א"כ אדם יכול כל הזמן לחיות מחדש.

אדם צריך להיות בואני תפילה כל היום

החזון איש אמר איך אפשר להתפלל, אלא היה אומר שאנו רואים בחוש שיוצאים כל יום תרופות חדשות שלא היה מקודם א"כ מזה רואים שהתפילות עוזרים לנו. יש תפילה לבקש על צרכיו, ויש תפילה ואני תפילה, עבודת האדם הוא לראות בתוך הבלבול ובתוך הטוב והרע את הקב"ה ואת מצב התפילה שמחיה כל דבר.

הקב"ה צמצם את עצמו כדי שנתבטל ממציאותינו

הנהגה, כדי שנוכל לקבל את מידותיו הטובים, שלא נתבטל ממציאות, מחמת שהוא אין סוף. לכן, צמצם את עצמו כביכול, את טובו, במידה לפי ערך כחינו,

סיפור עם רבי זושא זי"ע

הרה"ק רבי שמעלקא זי"ע הגיעו לרבו המגיד ממעזריטש זי"ע ושאל אותו, כתוב בגמרא כשם שמברך על הטובה כך צריך לברך על הרעה. לכאורה איך אפשר לעשות כן. אלא עונה הגמרא לקבל את זה בשמחה ואז אפשר לברך על זה. ושאל מה הפירוש בגמרא איך אפשר להיות בשמחה על הרעה שיש לאדם. ענה להם המגיד לך בחוץ יושב שם תלמידי **רבי זושא זי"ע** והוא בעל יסורים גדול אבל הוא תמיד שמח. תשאלו אותו מה הפשט ואיך הוא עושה זאת. ואז הוא הלך לר' זושא ואמר לו הרבי שלח אותי לשאול שאלה בגמרא. ענה רבי זושא אני לא יודע בגמרא, אבל אם הרבי שלח אותך תשאל. ואז שאל כנ"ל איך אפשר להיות בשמחה. ענה לו רבי זושא אני לא יכול לענות לך כי אף פעם לא היה לי רע בחיים ותלך לאחד שיש לו רע בחיים ותשאל אותו איך הוא שמח.

אדם שחי עם הטוב אז אין רע כלל

וזה כנ"ל שהוא היה חי עם הטוב בכל דבר וממילא לא היה לו רע כלל. וזה מתאים למה שספרנו פעם **מר' אשר** שאמר שלא היה כזה דבר כלל. אותו דבר רבי זושא היה חי שאין כזה דבר רע כלל. ואם רע לך זה רק דמיון, אדםך אכנך ולא ידעתך הנך אחד בכל הדמיונות והקב"ה הוא המציאות האמיתית, אדם שחי עם הקב"ה אז זה היה באמת אבל טוב, אדם

סיפור עם הרבי מזידיטשוב זי"ע

מסופר שהרה"ק מזידיטשוב זי"ע היה לומד בלילות עם אביו **רבי בעריש זי"ע** ולא היה שם מה לאכול בבית. למחרת שאל לאביו הרי כתוב כל מי שלא יושן בלילה ולומד אז חוט של חסד משוך עליו כל היום, ואיפה החסד שלנו אם אין לנו מה לאכול. ענה לו אביו שהחסד הוא שאפשר להיות ער עוד לילה וללמוד תורה. דהיינו למה אדם מתעייף וצריך ללכת לישון כי השחור הוא יום לעומת הכאבים שאני עובר, דהיינו אם אדם חי שכל דבר הקב"ה נותן אז מלילה אחד מקבלים כוח לעוד לילה לראות את הקב"ה בכל דבר. וזה עבודת האדם הדבק במידותיו.

שנוכל לקבלו. וזהו שנקרא מידות, לשון מידה. שנמדד על ידי צמצומים, והשם אין סוף מתלבש בתוך המידות.

אדם שמחזיק את עצמו לאין הוא מחובר לעצמו

כ"ק אאמו"ר זצ"ל היה אומר להניח את האני צריכים לעשות כל מה שאפשר בעולם. אדם שהוא אין הוא מחובר לעצמו אדם שלא אין אלא יש אז הוא לא מחובר לעצמו ולשורש שלו, אדם שנמצא בבלבול הסיבה לכך הוא כי הוא חי בחיצוניות, וברגע שאדם יודע שדרך הטוב להיטיב אז הוא דבוק במידותיו.

שיעור ג'

ואין אדם זוקף אצבעו מלמטה אא"כ מכריזין עליו מלמעלה.

בפנימיות יש שמש ולא חמה

דהיינו הנעלבים ואינם עולבים השומע חרפתם ואינם משיבים דהיינו נכון חיצונית מישוהו העליב אותי אבל בפנימיות זה החמה שזה הקב"ה ומה שאני רואה זה רק נרתיק ולא יותר מזה, וברגע שזה מהקב"ה בטוח שזה הכי טוב שיכול להיות, א"כ מה הוא רחום הקב"ה נותן לנו את החמה כי זה טוב לנו, אף אתה תהא רחום אדם צריך להאמין נכון כשזה יורד הוא מגיע משובש ובצורה שמישהו מעליב אותי, אבל תיידע לך שזה לא מציאות אלא סיבה, ומי עומד מאחורי זה הוא הקב"ה ואוהביו כצאת השמש בגבורתו ואז לעתיד לבוא נראה את השמש בלי הנרתיק כלל.

לעתיד לבוא יהיה מחלקה אחד

לעתיד לבוא הקב"ה מוצא חמה מנרתיקה, אבל אומר **החובת הלבבות** שזה

אדם צריך לעשות עם הכוחות של הקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה אנכי בא). דברנו שהקב"ה הוא אש אוכל אש ואיך אפשר להיות ולדבקה בו. אלא הדבק במידותיו. מה הוא רחום אף אתה תהא רחום. בפשטות הכוונה הוא שכל פעם שתעשה רחום תעשה אותו עם הקב"ה ולא עם הכוחות שלך ואז אתה דבוק בהקב"ה.

המידות יכול להיות בכמה אופנים

אבל אדם יכול לפגוש את המידות גם באופן אחר ג"כ, כתוב בגמרא לעתיד לבוא הקב"ה מוציא חמה מנרתיקה צדיקים מתרפאים בה ורשעים נידונים בה. הנעלבים ואינם עולבים השומע חרפתם ואינם משיבים השמח ביסורים. עליהם הכתוב אומר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו. **התולדות** מסביר איך יתכן באמת שמישהו מעליב אותי ואני שמח ולא שותק. אלא הרבה שלוחין למקום,

|| ההבדל בין אדם לבהמה הוא אל"ף ||

אדם מורכב משתי מילים דם ואל"ף, הדם זה הנפש של האדם ובזה הוא בדיוק כמו בהמה, ומה יש לאדם יותר מבהמה זה האל"ף זה לחיות עם הקב"ה, דהיינו מה עומד מאחורי האדם זה החיות של הקב"ה שמחיה אותו, טועמיה חיים זכי כמה שאדם חי עם הקב"ה בעולם הזה ככה יהיה הרבה יותר בעולם הבא, אחרי פטירתו מן העולם העיקר הוא להיות אז עם שם אדם, אבל אדם שהיה חי כל החיים עם בחינת דם בלי אל"ף אז במה יבוא למעלה לעולם הבא.

|| צריכים להאמין שמתחת לנרתיק יש שמש ||

והנה, נמצא מכל זה, שהאופן שיתדבק האדם בהש"ת הוא ע"י שמתדבק במידותיו, **שבהחזיק האדם את מדות השם**, דהיינו אפשר ללכת בכיוון שברגע שמישהו מעליב או מרגיז אותי מיד אני מתרגז ג"כ וכועס על השני, אבל אפשר ללכת שכמו אצל הקב"ה יש מידת רחום נכון שאני לא רואה את זה אבל צריכים להאמין שמתחת לנרתיק יש שמש.

|| אדם צריך לדעת שהוא לא מבין כלום ||

אותו דבר כאן אין מציאות שאני יבין כל דבר אבל צריכים להאמין שזה הקב"ה, ולית אתר פנוי מיניה ועולם

לא שתי מחלקות אלא אותו מחלקה של הקב"ה בהפשטה ושל האין האין סוף ב"ה בלי שום לבושים כלל, דהיינו אדם שהיה חי בעולם הזה כל פעם שהופיע מידה שזה הקב"ה דהיינו היה חי חמה בלי הנרתיק כלל, אז צדיקים מתרפאים בה ואמר הנה אלוקינו זה קוויני לו ויושיעני.

|| לצדיקים לעתיד לבוא יהיה מתרפאים בה ||

אבל מי שהיה חי בעולם הזה כל פעם שהמידה הופיע היה נכנס למחלוקת וכעס שהשני מציק לי, והוא היה מהעולבים והמשיבים בחזרה ולא היה שמח עם היסורים, כלומר שלא הפנים שיש נרתיק לשמש, א"כ כמה שכואב לו עכשיו כשיש נרתיק תתאר לך עד כמה שזה כואב בלי נרתיק כלל. א"כ אותו שמש שיהיה לצדיקים שהם נלחמו כל החיים שלהם לראות את הקב"ה ובשבילם מתרפאים בה, אותו דבר יהיה רשעים נידונים בה.

|| המידות באים מאין סוף ב"ה ||

אדם ניכר בכיסו בכוסו ובכעסו בכל אלה אדם מאבד את עצמו, דהיינו שרוצה כסף ואין לו והוא רוצה אוכל מגישים לו או שהוא כועס על מישהו שם ניכר מי הוא האדם ומי לא. הסערות רגשות שיש לאדם באים מהמידות והם באים מהמוחין והם מאין סוף ב"ה, וכרגע הוא רק לבוש על אין סוף ב"ה, וזה בעצם הפנימיות של האדם.

ככה הוא כתר כל הכתרים

לכן אמרו רבותינו ז"ל הדבק במידותיו, צריכים לדעת שהקב"ה עושה רק טוב, **כ"ק אאמו"ר זצ"ל** היה אומר חסדי ד' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו. והיה אומר שכאן משתמשים הרבה עם המילה ככה, שזה כתר כל הכתרים. מי שחי עולם הזה כאן ועולם הבא הוא שם אז באמת קשה לו, ומי שחי כאן בעולם הזה כבר עם עולם הבא אז לא כ"כ קשה לו. לפעמים אדם נקלע במצבים שכן הולך לו ולא הולך לו, אדם צריך לקחת לעצמו קו ברור בכל דבר שאותו מידה שיכול לקרר אותו יכול גם לחמם אותו.

כמה שאדם מוכן ככה יהיה לו השפעות

איתא במאור עינים ליקוטים: אך כפי מה שיתרבה אצלו טוב המידות, כמה שאדם מוכן לחיות בכל דבר ובכל מידה שמופיע אצלו שיש שם טוב בתוכו, **כן כשיעור הזה הוא המשכת אלקותו עליו,** ככה אתה תמשיך את הקב"ה עליך. **כי כשיקרב את עצמו עם כל המידות להקדושה העליונה,** לפעמים זה אחד ולפעמים זה הרבה יותר, באותו דקה בדיוק הקב"ה מודד אותך כמה לתת לך ועם איזה עוצמה לתת לך ולמי לתת אותו, כי לא כל אחד יכול לקבל אותו, אבל ברגע שאדם חי שזה מאת הקב"ה אז **נתרבה אצלו המשכת והשגת אלקותו בהתלבשות והתעטפות המידות מכל בחינת המידות.**

חסד יבנה ואז דרך הטוב להיטיב, ולכאורה אני לא מבין את זה אבל לית מחשבה תפיסה ביה כלל, וברגע שאדם חי שהקב"ה הוא רחום אז הוא דבוק בו יתברך. **מה הוא רחום כו', אז הוא דבוק בהשם אין סוף בעצמו. כי השם אין סוף ב"ה, הוא שוכן בתוך המידות.** ועבודת האדם הוא לדעת שעד שזה מגיע אליך זה כבר משובש אבל בתוכו יש רחום.

בתוך כל מכה יש ממתק

אמרתי פעם למה זורקים פעקלעך על חתן, כדי לדעת נכון שזה יורד מלמעלה בכאב עצום אבל בתוכו יש ממתקים, אותו דבר אדם צריך לדעת לכל החיים שבכל כאב יש ממתק בתוכו, אומרים בהרחמן בימי פסח ליום שכולו טוב ליום שכולו ארוך ליום שצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. לכאורה למה לא כתוב על ראשיהם הלא עטרה נמצאת על הראש. אלא שניהם מקבלים מכות על הראש רק השאלה מה הסתכלות שלך בכל דבר, אפשר להסתובב וזה רק על ראשיהם דהיינו הוא לא מפנים שום דבר לעצמו, ואפשר לחשוב בראשיהם לדעת שזה הכתר שמקבלים על הראש כשמפנימים כל דבר להקב"ה, וזה נקרא קישוטי כלה כלומר כל פעם שיש לך הסתר ואתה שומע שם את הקב"ה ואין מלך בלא עם בזה אתה שם תכשיט בתוך הכתר של המלך.

פועלי און. ר' אשר היה אומר הכאב הוא לא מהמזב שלו אלא מהנפש שלו. וברגע שהנפש מחובר לאין סוף ב"ה אז טוב לי כי עינתי למען אלמד חוקיך. וכמו כן נשמעת תפילתו, כי המידה משתלשל מאין סוף ב"ה עד אליך ממש.

הקב"ה נמצא בתוך איברי האדם

א"כ הקב"ה מצמצם את עצמו במידות וככה אפשר להכיר את הקב"ה. והנה, כמו שמצמצם השי"ת עצמו במידותיו בכדי שנוכל להידבק בהם, כמו"כ צמצם השי"ת עצמו בתוך איברי האדם, שיהיו כמשל אשר ממנו גיעו ישראל לדביקות בהשי"ת. וזהו מה שאמרו חכמינו ז"ל לגבי מתן תורה, לשבר את האוון. פירוש שלא רק במידות הלביש השי"ת אורו, אלא גם באברים של האדם.

הקב"ה יורד עד אלינו

כי מה שהשי"ת מתמשל אצלנו באיברים גשמיים כביכול, וכמו שאנו אומרים ימין ד' עושה חיל ימין ד' רוממה. וכמו שאתה יודע שצד ימין זה חסד אותו דבר הקב"ה הוא חסד, הוא שהשם ב"ה מצמצם את עצמו, ומקטין את עצמו כביכול, עד שמקרב את עצמו אלינו, בתוך האיברים הגשמיים שנתמשל בו השם, בכדי שנוכל להבינו ולהכירו. יד ימין הוא חסד יד שמאל הוא גבורה וזה כדי שנוכל להבינו ולהכירו. ויהא קרוב אלינו, כי הוא כביכול שוכן בתוך איברים הגשמיים שהוא מתמשל אלינו.

ברגע שחיים עם הקב"ה יש לך גם כמות וגם איכות

ואם נתמעטו, ברגע שאדם לא מוכן לקבל את זה, שלא נתקרב כי אם בקצת מן המידות, דהיינו כאן אני לא מוחל אותו ולא סולח אותו, נתמעט המשכת אלקותו עליו. וכל זה הוא בכמות ואיכות. מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר ואז יש לך גם כמות וגם איכות, שאפילו מי שנתקרב בכל המידות, אינו דומה בחינת התקרבות של זה לזה, לעתיד לבוא כל אחד יגיד בעצמו על הקב"ה באיזה דרך שהוא עבר ואין הוא נתקרב להקב"ה.

יש אחד שמתקרב יותר ויש שפחות

כי יש אחד מתקרב ביותר שכל ובהשגה רבה והזדככות המידות ביותר, ויש שמקרב עצמו גם כן עם כל המידות, אך לא בהזדככות כל כך, יש שלא מוכנים לכל דבר להיות כל כך מזוכך, שלא נזדככו אצלו המידות, כמו באותו שנתקרב מאוד בטהרת המידות. ר' אשר היה אומר שלא כאב לרבי עקיבא שום דבר כשהיה תחת מסרקות של ברזל, כי הוא ידע שמאחורי כל כאב יש הקב"ה שמחיה אותו, מה הוא רחום אף אתה תהא רחום, וברגע שאדם מחבר את המחשבה שלו להקב"ה אז וכפי שיעור הזדככות המידות אצלו, כך נמשך השגת אלקותו יתברך עליו. ומשם יתפרדו כל

צריכים לקחת את עצמו ואחרי זה רבי וחבר

אבל ברגע שאדם לוקח את החבר והרבי בשביל לצאת ידי חובתו ולקבל קמחא דפסחא וללכת הלאה בלי לשנות אצל עצמו שום דבר אז בקלות אפשר להתנפנף מזה ולא יישאר מזה שום דבר. וברגע שזה לך וזה חלק ממך אז בשבילי נברא העולם, ואפשר לדעת האם אתה מחובר או לא זה תלוי בשעת לחץ שלך ובשעת כעס מה אדם עושה אז.

בחוץ זה נראה כעביות וגשמיות

וזהו אנכי בא אליך בעב הענן. דהיינו עד שזה מגיע עד אליך זה מגיע עם הרבה לבושים וצמצומים. היינו, שאני מתמשל בתוך עביות וגשמיות, כי אני שוכן בתוך העביות והגשמיות, אדם שחי עם אמונה יודע נכון שחיצוניות זה נראה כעביות וגשמיות ותוהו ובוהו אבל ויאמר אלוקים יהי אור, אני יודע שאתה מתחבא מאחורי וממילא אני לא מרגיש את החושך כלל.

הקב"ה שוכן בתוך העביות והגשמיות

היינו בתוך האיברים הגשמיים שאני מתמשל אליכם. ולמה אני בא בעב הענן, היינו בעביות, בעבור ישמע העם, כדי שיוכלו לשמוע. הלא אתה נמצא במקום של צמצום ואם אני נותן לך את האור

האדם למטה יש בו סימנים כדוגמת למעלה

איתא בשל"ה: האדם שלמטה, יש בו סימנים ורמזים בדמות אדם שלמעלה היושב על הכיסא. כי במציאות אמיתתו, יש דברים וענינים פנימיים דקים ורוחניים בתכלית, והם פרקי המרכבה אשר הם מתפשטים האור והשפע, לקיום הנמצא הזה העשוי בדמותו, והם נקראים ידים, רגלים, עינים, אזנים. לא שמהות יד כמהות יד, או תבנית יד כתבנית יד, חלילה, שהרי כתיב ואל מי תדמיון אל וגו', ואין בינו ובינינו דמיון כלל מצד העצם והתבנית. הקב"ה רצה לזכות אותך האם אתה חי עם הפנימיות שבדבר או בחיצוניות שבדבר.

אדם צריך לדעת שהקב"ה מדבר מתוך גרונו

הקב"ה שומע תפילת כל פה. אבל דבר ראשון צריכים לחשוב ולדבר חיובי ואז הקב"ה ישמע כל פה. וגם להיזהר לא לשמוע ולדבר דברים אסורים כלל. אדם צריך לדבר כשמדברים אז שכינה מדברת מתוך גרונו, ואם מדברים לשון הרע אז אתה מלכלך את זה מיד. כתוב עשה לך רב וקנה לך חבר, אדם בלי רבי הוא כולו אבוד, ובלי חבר ג"כ אי אפשר או חברותא או מיתותא, וברגע שיש רבי וחבר אז שמונים אחוז מהבעיות יורדים מיד. ותנאי השלישי הוא ועשה לך להתחבר לעצמך ואז יעבוד ויועיל הרבי והחבר.

בתוך הגשמיות ועביות, כדי שישמע
העם. אבל העצמיות של הקב"ה הוא
טוב הגמור.

בהפשטה היית מתבטל מיד, אבל דרך
הטוב להיטיב כדי שיוכלו לשמוע, לזה
אני מתמשל באיברים גשמיים. ואני שוכן

